

Andra söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Gud eller världen - Den rike mannen och Lazarus' sönd.

1 Mos. 15:1-6; 1 Joh. 4:16-21; Luk. 16:19-31; Ps. 13:6 - Ibid. v. 2-5

Temat idag är 'Gud eller världen'. Lägg märke till att det inte är 'Gud *mot* världen', utan just 'Gud *eller* världen'. Temat indikerar ett motsatsförhållande och det lilla ordet '*eller*' signalerar att vi står inför ett val. Vad det handlar om, är vad vi väljer att lyssna till; Gud eller världen.

I evangeliet möter vi Lazarus som längtar efter smulorna från den rike mannens bord. Såväl Lazarus som den rike mannen dör och vi vet var de hamnar sedan: på var sin sida om en enorm klyfta där den rike mannen har det betydligt hetare om öronen än Lazarus.

Vad betyder då dagens text? Hur skall vi tolka den? Kanske någon drog paralleller mellan Lazarus och dagens situation med tiggaren som sitter utanför affären med sin pappmugg? Kanske är frågor om rättvisa och fördelning av resurser det som aktualiseras? Men inte sällan finns ytterligare mening som man inte först ser eller förstår.

Centralt i evangelietexten är att Abraham, när den rike mannen inser var han har hamnat, vägrar att skicka någon ner till jorden för att varna hans bröder från att leva så att också de hamnar på samma varma ställe. Denna vägran sker inte av ovilja eller för att förvägra någon att komma till paradiset, utan för att det hade varit meningslöst. De har haft Guds och profeternas ord tillgängliga hela livet; ord som lär, förmanar, varnar och pekar på facit. Problemet har alltså inte varit att de inte kände till konsekvenserna av hur de levde; problemet låg i att de valde att inte lyssna på varningarna de redan hade tillgång till. De valde att lyssna till världsliga och jordiska ting; rikedom, makt och egen ära i stället för att se till Guds plan och vilja.

Det är alltså en fråga som evangeliet ställer till mig: Vem väljer jag att lyssna till: Gud eller världen?

Ett ord som sticker ut i texten är längtan. Lazarus, läser vi, äter sig inte mätt av smulorna från den rike mannens bord. Han längtar efter att göra det. Han skulle lika gärna kunnat längta efter att sitta bredvid den rike mannen; längta efter rikedom, makt och egen ära. Men det han längtar efter är det lilla; smulorna. En parallell till detta är Jesu ord i bergspredikan och närmare bestämt saligprisningarna: "Saliga är de som är fattiga i anden, dem tillhör himmelriket"¹. Detta handlar inte om att ha en fattig anda, utan om att inte begära; inte sukta; inte vilja ha mer än vad som behövs. Lazarus skulle ha kunnat sukta efter större köttstycken; hungra efter mer än vad som behövs. Jesus sa "saliga är de som hungrar och törstar efter rättfärdighet, de skall bli mättade."²

Det vi längtar efter, lyssnar vi till. Längtar vi efter överflöd, rikedom, makt och egen ära; då lyssnar vi till sådant i världen som får oss att springa i den riktningen. Och lyssnar vi till världen har vi mycket svårt att höra Gud.

¹ Matt 5:3

² Matt 5:6

Andra söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Lazarus längtade efter det lilla. Han längtade efter; törstade efter, rättfärdighet. Människan har alltid en längtan och ju mer makt och egen ära vi längtar efter, desto större klyftor skapar vi. Och de klyftor vi skapar här på jorden följer, som vi hörde, oss till livet efter detta, där vi skall sona vår ovilja att lyssna till det som människan, innerst inne, längtar efter.

Hur kan man säga att människan, i betydelsen alla människor, längtar efter Gud? Varje människa har väl en egen längtan och högst individuella önskningar? Det är mycket enkelt: Människan är skapad av Gud och Gud skulle knappast skapa oss till att längta efter något annat än gemenskap med Honom. Det är vi själva som skapar den klyfta som finns mellan människa och Gud, men också de klyftor som finns mellan ”oss och dem”; ”vi och dom”, här i den jordiska tillvaron. Klyftor uppstår på grund av ohörsamhet; för att vi väljer att lyssna världen.

I dagens episteltext skriver aposteln att ”vi har lärt känna den kärlek som Gud har till oss [...]. Gud är kärlek och den som förblir i kärleken förblir i Gud, och Gud förblir i honom”³

Lazarus längtade efter Gud. Det vet vi eftersom han inte fick det lika hett om öronen som den rike mannen och alltså hamnade på andra sidan klyftan – alltså rätt i förhållande till synden. Han valde med andra ord att inte lyssna till världen.

I valet mellan Gud eller världen kan vi ändå inte välja bort världen; det är i den vi är satta att verka. Men med vetskapen om att världen är en Guds skapelse blir det alltså klart till vem vi skall lyssna.

Vartåt vi strävar präglar oss. Det vi längtar efter, lyssnar vi till. Och, om det hjärtat är fyllt av, talar munnen gärna.

³ 1. Joh. 4:16